

Fragment uit Pieter Koolwijk & Elly Hees, Baas van de wereld, Lemniscaat, 2016.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

En ineens wist Ivo het.
'Ik wil later worden...' Hij zette zijn handen in zijn zij,
duwde zijn borst vooruit en riep: 'Baas van de wereld!'
Mila staarde hem kort aan en sloeg toen met haar
hand tegen haar voorhoofd.
'Wat?' Ivo lachte. 'Dat is toch slim? Dan kan
nie-mand me nog strafwerk geven en moet iedereen
naar me luisteren.'

‘Ja?’ zei een zware mannenstem plotseling achter hem. ‘Wat is er?’

Ivo’s hart miste een slag. Hij draaide zich om en stapte direct naar achteren toen hij de zwerver zag staan. De man had lang, vettig, grijs haar, een smerige baard en kleren vol gaten. Zijn paarse jas hing open omdat alle knopen eraf waren.

‘Eh... wat?’ was alles wat Ivo wist uit te brengen.

‘Je riep me toch?’ zei de man.

‘Ik?’ Ivo keek naar Mila, die haar schouders ophaalde.

‘Ja,’ zei de man op serieuze toon. ‘Ik dacht tenminste dat ik je “Baas van de wereld” hoorde roepen.’

‘Dat klopt,’ zei Ivo.

‘Precies.’ De man knikte. ‘En die baas van de wereld, dat ben ik.’

Ivo wist niet wat hij moest zeggen en dat gebeurde niet vaak. De baas van de wereld? Deze smerige zwerver? Natuurlijk was dat niet waar, maar waarom zei die kerel het dan? Omdat hij gek was? Dan konden ze maar beter uit zijn buurt blijven.

‘Sorry,’ zei Ivo. ‘Ik had het niet over u.’ Hij stak zijn hand op en zwaaide – ‘Tot ziens!’ – in de hoop dat de zwerver weer iets anders ging doen.

Even leek het daarop, toen hij terugzwaaide, maar daarna draaide hij zich langzaam naar Mila. Zij stond daar maar, met haar armen slap langs haar lichaam en een gezichtsuitdrukking die ergens tussen emotioneel en onverschillig in hing. De zwerver stapte behoedzaam op haar af, alsof ze een wild dier was dat hij niet wilde verjagen. ‘Nu ben je nog een kleine bloembol,’ zei hij. ‘Maar je moest eens weten waar je allemaal toe in staat bent wanneer je in volle bloei staat.’

Mila zei niets. Alleen haar zwarte, lange haar bewoog in de wind.

Ivo kreeg er de kriebels van. Wat moest die vent van haar? ‘We moeten weg,’ zei Ivo snel. ‘Ga je mee, Mila?’

‘Wat een haast,’ zei de zwerver. ‘Zijn jullie soms tijdrenners? Nooit tijd. Altijd op weg naar de volgende bestemming.’

‘Tijd...’ Ivo knipperde met zijn ogen. ‘Tijdrenners?’

‘Ja.’ De man keek hem verwachtingsvol aan. ‘Waarom zouden jullie anders alweer weg moeten?’

‘Ik mag van mijn moeder niet met vreemde mannen praten,’ zei Ivo zonder na te denken. De woorden rolden gewoon uit zijn mond.

‘Vreemd?’ De man hield zijn hoofd schuin. ‘Ik?’

‘Ja,’ zei Ivo. ‘Behoorlijk vreemd. U scoort zeker een acht. Dat zou ik zo op uw rapport invullen bij vreemd zijn. Misschien zelfs een negen.’

De man wreef door zijn smerige baard. ‘Ik denk dat ik weet wat het probleem is. Ik zie er nog niet uit als de baas van de wereld. Let op.’ Zonder op hun reactie te wachten draaide hij zich om, liep naar het winkelwagentje en begon tussen de vuilniszakken te rommelen. Af en toe deed hij iets aan of op, maar net zo vaak zette hij het ook weer af.

Ivo twijfelde. Hij bleef het liefst ver uit de buurt van gevaarlijke gekken. Maar was deze man echt gevaarlijk? Of was hij alleen maar een grappige gek?

‘Wat vind jij?’ fluisterde Ivo naar Mila. ‘Weglopen of blijven staan?’

Mila hield haar blik op de zwerver gericht. Of eigenlijk op het karretje waar hij in stond te rommelen. Alsof daar iets heel interessants te zien was. Ivo kende haar goed genoeg om te weten dat geen antwoord ook een antwoord was. Ze bleven dus staan.

De zwerver knoopte een vuilniszak dicht, zette hem terug in het winkelwagentje en draaide zich weer om.

‘En?’ vroeg hij op serieuze toon. ‘Zie ik er nu uit als de baas van de wereld?’ Op zijn gezicht prijkte een duikbril met snorkel, zijn oren zaten weggestopt achter een koptelefoon gemaakt van lege blikjes en op zijn rug hing een rugzak. Uit de rugzak stak een hengel met aan het uiteinde een broodje dat een paar meter voor zijn gezicht bungelde.

Ivo kon alleen maar staren. Hij had zoveel vragen dat zijn hoofd ervan overstroomde. Wat moest hij hier nu op zeggen? Hoe langer hij naar de man keek, hoe meer hem opviel. Zoals de ketting met de wekker die om zijn nek hing, of het feit dat hij voetbalschoenen aanhad.

‘Waar is dat broodje voor?’ vroeg Ivo toen maar. Hij moest toch iets zeggen?

‘Voor de snelheid natuurlijk,’ antwoordde de zwerver. ‘Ik heb nooit tijd om te eten, dus als ik dat broodje ruik, ga ik erachteraan!’

‘Wat zit erop?’ vroeg Ivo. Hij flapte het er zomaar uit. Een korte gedachte die per ongeluk de weg naar zijn mond had gevonden.

‘Spek.’

‘Oké.’ Ivo kon zichzelf wel

voor zijn kop slaan dat hij zo'n stomme vraag had gesteld. De volgende moest beter zijn. ‘En die duikbril?’

‘Tegen de vliegen en insecten. Anders krijg ik die allemaal in mijn ogen als ik met mijn karretje rondvlieg. De snorkel is voor als ik heel hard ga. Anders kan ik niet ademen.’

Ivo moest moeite doen om zijn lachen in te houden. ‘Vliegen?’

‘Ja,’ zei de man. ‘En andere insecten.’

‘Nee, nee.’ Ivo wapperde met zijn hand. ‘Dat bedoel ik niet. Vliegen met dat karretje?’ Hij wees naar het wagentje vol met rommel. ‘Vliegen?’ herhaalde hij op ongelovige toon.

‘Ja, nu lijkt het nergens op.’ De zwerver pakte de sleutel waarmee je normaal gesproken een winkelwagentje aan een ander karretje vastzet. Het metalen ding bungelde aan een ketting. ‘Maar als je deze in dit slot duwt,’ hij tikte op het gedeelte waar je geld in moest stoppen, ‘dan kun je ermee vliegen.’

‘Is onmogelijk,’ zei Ivo meteen. Hij had het al zo vaak geprobeerd. Iedere keer als hij zich stond te vervelen in de supermarkt terwijl zijn moeder op zoek was naar de boodschappen. ‘De ketting is te kort.’

‘Past wel.’ De man grijnsde. ‘En dan kun je vliegen.’

‘En wat is dat?’ vroeg Mila ineens. Ze keek niet naar de zwerver, maar langs hem naar zijn winkelwagentje. Haar vinger wees richting een bruin, langwerpige pakket dat tussen de vuilniszakken lag.

‘Wat?’ De man zette zijn duikbril af en keek Mila verbaasd aan. ‘Wat weet jij...’ Hij stapte naar het karretje, pakte het bruine pakket eruit en drukte het tegen zijn lichaam. ‘Waarom wil je dat weten?’

Ivo keek Mila met grote ogen aan. Hadden de andere kinderen dan toch een beetje gelijk? Was ze vreemd?

‘Je verplaatste het net,’ zei Mila kalm. ‘Heel voorzichtig, alsof het je kindje was.’

‘Wauw,’ zei Ivo.

De zwerver glimlachte. ‘Scherp gezien.’ Zachtjes legde hij het pakket terug tussen de vuilniszakken.

‘Wat zit erin?’ Ivo knalde bijna uit elkaar van nieuwsgierigheid.

‘Kan ik niet zeggen,’ antwoordde de man. Hij keek om zich heen en fluisterde zacht: ‘Ik heb het nodig om de wereld te redden.’

‘De wereld redden?’ Ivo begon te lachen. ‘Waarvan?’ Voor zover hij wist stond de wereld niet op het punt om te vergaan. Zoiets zou groot nieuws zijn.

‘Weet je dat niet?’ De zwerver keek hem vol ongelof aan. ‘Misschien ben je toch geen tijdrenner. Eerder een leegdenker, misschien zelfs een oelewappie.’ Hij leunde voorover, met zijn gezicht vlak voor dat van Ivo. Zijn ogen twinkelden. ‘Ben jij een oelewappie?’

Tijdrenner, leegdenker, oelewappie... Wat bedoelde die kerel daarmee? Allemaal woorden waar Ivo nog nooit van gehoord had. Dan kon hij het ook niet zijn. Toch? ‘Nee,’ zei Ivo. ‘Volgens mij niet.’

‘Hmmm.’ De man krabbelde in zijn vieze baard. ‘Dat is precies het antwoord dat ik van een oelewappie zou verwachten.’

Dat was een goed punt, vond Ivo. Wie wilde nou toegeven dat hij een oelewappie was?

De zwerver wierp een korte blik op Mila en keek toen weer naar Ivo. ‘Vooruit. Ik zal het uitleggen.’ Hij zuchtte diep. ‘De wereld moet gered worden van jullie.’

‘Van óns?’ Ivo schudde zijn hoofd. ‘Dit verhaal wordt steeds gekker.’

‘Niet alleen van jullie. Van alle mensen.’ Ineens klonk de zwerver erg serieus. ‘Het enige waar mensen

aan denken is zichzelf. Alles draait om geld, macht of aandacht. Er is niemand die nog aan de wereld denkt!’